

Justitsministeren skildrede først den Baggrund, som havde foranlediget Ministerens og Rigsadvokatens Optræden, og som Ministeren betegnede som »en udsøgt Haan mod den Nævningeinstitution, man ellers fra demokratisk Side sætter saa højt«. Man lod, skønt Dommen sagde noget ganske andet, som om det drejede sig om en i øvrigt dygtig og tiltalende Læge, »en velmenende Idealist, der alene af sit gode Hjerte, af sin overstrømmende Medlidenhed med nogle ulykkeligt stillede Kvinder havde ladet sig bevæge til at hjælpe dem i deres Nød«; Protestmøde blev afholdt af 4 000—5 000 Mennesker, Blomster, Telegrammer og Pengegaver strømmede ind. Ministeren modtog da ogsaa fra forskellig Side, under Henvisning til Nævningernes pinlige Stilling, Opfordring til »at standse denne Rabies«, ligesom en lang Række Blade fastslog Nødvendigheden af »at slaa denne Forrykthed ned haandfast, straks, afgørende«. Derfor udsendte Ministeren, efter at Sagens forskellige Sider var drøftet med Rigsadvokaten og med ledende Embedsmænd i Ministeriet, Rigsadvokatens Redegørelse, som han ikke fandt sig foranlediget til at læse Korrektur paa, men som Ministeren naturligvis bar det fulde politiske Ansvar for.

Med Hensyn til Erklæringens Form oplyste Ministeren, at han havde overvejet den fra flere Sider kritiserede Udpensling fra Lægens Konsultationsværelse, men lod den blive staaende, navnlig af den psykologiske Grund, at netop denne Optræden i selve Konsultationsværelset i Forbindelse med Behandlingen af kvindelige Patienter var det særlig graverende og moralsk fældende for Lægen som Læge; hvorvidt de forskellige Blade saa vilde meddele Erklæringen in extenso, som mange havde gjort, eller i Uddrag, som andre havde gjort, maatte bero paa den ansvarlige Redaktørs Afgørelse.

Justitsministeren omtalte derefter de Indvendinger af juridisk Karakter, der var rejst mod den stedfundne Offentliggørelse af en Beretning om, hvad der var sket i et lukket Retsmøde. Disse Indvendinger gik for det første ud paa, at de fremdragne Forhold slet ikke havde været fremme for Nævningetinget, saaledes at det maatte anses for udelukket, at de kunde have paavirket Nævningernes Afgørelse, og at der derfor forelaa en Krænkelse af den Grundsætning i Retsplejeloven, at hvad der skal komme en sigtet til Skade, maa fremføres imod ham under Sagen paa en saadan Maade, at han og hans Forsvarer har fuld Adgang til at imødegaa, hvad der lægges ham til Last. Det blev dernæst hævdet, at det under alle Omstændigheder er i Strid med Retsplejelovens § 31, at der senere finder en Offentliggørelse Sted af, hvad der er foregaaet i et lukket Retsmøde, idet man paastod,